Několik desek inspirovaných trampskou muzikou ke mně dorazilo a je to zajímavé srovnání. Asi nejvíce ke country z této oblasti inklinují **Romantici**. CD se jmenuje ***Jedenácté přikázání*** a autorsky je dílem Karla Šabaty ml. Na to, že napsal všech osmnáct skladeb na albu to není špatný výsledek. Většinou se autor, při takovémto počtu skladeb na desce, začne od půlky opakovat, ne-li dokonce nudit. Tady je ale znát cit pro melodický nápad a z hlediska provedení pak zjevná praxe z hospod a venkovských countrybálů. Na tento vrub jde občas trochu povrchní zpracování textů a témat, nebo účelová instrumentace (
Kluk, co holku má rád
). K trampské muzice se blíží nejvíce v
Písničce tuláků
, ke country mají nejblíže ve skladbě
Vyvolení
nebo
21. století
. Rozhodně deska posluchači přinese pohodovou muziku bez slyšitelných chyb, která ale nicméně nemíří do nedosažitelných výšin slávy.

Heuréka natočila album ***Kovboj sní***, a už tím názvem jasně dává najevo, co může posluchač čekat. Heuréka zase od trampské muziky osciluje spíše k folku (úvodní
Prší
), ale hned další výborné
Místo
přesvědčí, kde je kapela doma. Pro někoho možná laciná textová romantika, ale kdo prožil vandry, tak potvrdí, že je to romantika opravdová a prostá (a to i v písni
Vánoční
). Deska přináší čistý kytarový zvuk a příjemné vokály, jednoduše vystavěné, a přehledné melodie, jen občasné pokusy o zesílení romantiky i v melodii vede spíš k vzniku cajdáku (
Malý hrad, Blues
). Naopak

O Julče
je skvost, u kterého se neudržíte.

Tak... Jak je neznáte je zavádějící název uskupení **Maršálková+Voborská+Paska**, protože takto rozklíčovaná tři jména všichni znají a vědí, co od nich čekat. A v tomto smyslu nezklamou – přinášejí sílu, jistotu a romantiku někdejšího Pacifiku v písních, které ale Pacifik moc často nehrál. Proto se název může týkat i písniček, které jsou na albu obsaženy – autorem mnoha z nich je Josef Blažejovský, některé napsala Marcela Voborská, a ani na Tonyho Linharta nezapomněli. Z desky je poznat, že se na natáčení písniček těšili, natáčení je bavilo a dali do něj všechnu energii a drive. A posluchači, kteří je znají naživo (třeba z parníků Countryradia) nebudou zklamáni a kus té atmosféry si donesou domu na desce. Pro mě je to návrat k tomu hudebně nejlepšímu ze sedmdesátek a osmdesátek, co jsem tehdy bezprostředně prožíval, bez ohledu na to, že uvedené skladby vznikly vesměs až v tomto tisíciletí. A důkaz, že úspěšně přežily do dalšího desetiletí a skupina je přináší polité živou vodou, přitom třeba s hlasy a instrumentací, která oživí ty nejlepší a nejromantičtější vzpomínky a udělá z nich (zase) přítomnost

Poslední album zmíním spíše z potřeby nezapomenout – **Vojta Kiďák Tomáško** natočil album ***Jak dravá voda***
.
Jak dravá voda
na něm tedy úplně není (to byl myslím spíš na albu předchozím, kde byla např. Kolínská pahorkatina nebo Hlava nad vodou), na tomto albu je takový, jakého ho desítky let známe, a komu jeho styl vyhovuje, bude spokojen – přináší jistotu a zakotvenost svého projevu i názorů, upřímnost a bezprostřednost, byť někdo tomu občas nevěří nebo si myslí, že je to póza. Jak jsem Kiďáka poznal, tak to póza není a tudíž písničkám můžete věřit. Melodicky silné skladby spíše středního tempa dávají možnost vychutnat si i text, a tentokrát ani není moc s čím polemizovat (na rozdíl třeba Hlavy nad vodou), ale, přeci jen: závěrečné bonusové
Brčko
, které se stalo slavným i na jiných stanicích, tam bych přeci jen popisovanou činnost vnímal ještě více pohodověji a společensky přijatelněji než Vojta J